

Wrocław, dnia 11 grudnia 2015 roku

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Kaliszu
ul. Częstochowska 12
62-800 Kalisz**

Za pośrednictwem:

Wójta Gminy Łęka Opatowska
ul. Akacyjowa 4
63-645 Łęka Opatowska

Skarżący: **Lech Józwiakowski**
zam. Piaski 13 a, 63-645 Łęka Opatowska
reprezentowany przez radcę prawnego Piotra Wujczaka
z Kancelarii Radcy Prawnego Piotr Wujczak
ul. Tęczowa 11/12, 53-601 Wrocław

Organ: **Wójt Gminy Łęka Opatowska**
ul. Akacyjowa 4, 63-645 Łęka Opatowska

Sygnatura: BGK.6220.1.2015

ODWOŁANIE

W imieniu mojego Mocodawcy – Lecha Józwiakowskiego, pełnomocnictwo w aktach sprawy, wnoszę niniejszym odwołanie od decyzji Wójta Gminy Łęka Opatowska, wydanej w sprawie BGK.6220.1.2015 w dniu 26 listopada 2015r. odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „budowie fermy drobiu, składającej się z trzech budynków inwentarskich wraz z zapleczem, w której prowadzona będzie produkcja zwierzęca – brojlera kurzego o początkowej obsadzie 840 DJP z zapleczem” na działce nr ewid. 42/3 obręb geodezyjny Piaski, Gmina Łęka Opatowska i zaskarżam ją w całości.

Przedmiotowa decyzja została doręczona pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 27 listopada 2015r.

Przedmiotowej decyzji zarzucam naruszenie następujących przepisów:

1. art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji”) w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji poprzez wydanie decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań pomimo braku zaistnienia przesłanek umożliwiających wydanie takiej decyzji;
2. art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji poprzez wydanie decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań podczas gdy wskazana w decyzji podstawa prawna nie uprawniała do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwalało na skuteczne określenie środowiskowych uwarunkowań;
3. Art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego (zwanej dalej „kpa”) poprzez uznanie, że interes publiczny przeważa nad interesem wnioskodawcy, co uzasadnia odmowę ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia podczas gdy przepis art. 7 kpa nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania ponieważ przesłanki wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach są sprecyzowane w przepisach prawa materialnego, a co za tym idzie decyzja nie jest podejmowana na podstawie uznania administracyjnego, a tylko w odniesieniu do takich przepis ten może mieć zastosowanie;
4. art. 8 kpa poprzez naruszenie zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie stron do władzy publicznej przez wydanie decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań uznaniowo podczas gdy decyzja wydawana w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia nie jest decyzją uznaniową;
5. art. 80 kpa poprzez dokonanie błędnej i dowolnej oceny materiału dowodowego;
6. art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej „upzp”) poprzez ich niezastosowanie tj. przez

przyjęcie, że studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego jest wiążące dla organu w sprawie wydania decyzji o ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

W związku z powyższym, na podstawie art. 138 § 1 pkt. 2 KPA, wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia polegającego na „budowie fermy drobiu, składającej się z trzech budynków inwentarskich wraz z zapleczem, w której prowadzona będzie produkcja zwierzęca – brojlera kurzego o początkowej obsadzie 840 DJP z zapleczem” na działce nr ewid. 42/3 obręb geodezyjny Piaski, Gmina Łęka Opatowska.

Uzasadnienie

W dniu 26 listopada 2015r. Wójt Gminy Łęka Opatowska wydał decyzję odmawiającą ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „budowie fermy drobiu, składającej się z trzech budynków inwentarskich wraz z zapleczem, w której prowadzona będzie produkcja zwierzęca – brojlera kurzego o początkowej obsadzie 840 DJP z zapleczem” na działce nr ewid. 42/3 obręb geodezyjny Piaski, Gmina Łęka Opatowska.

I. Charakter prawny decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wyznacza środowiskowe ramy realizacji przedsięwzięć na środowisko. Procedura wydawania decyzji określona została w ustawie o udzielaniu informacji.

Wskazać należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia **nie jest decyzją uznaniową**. Należy zauważyć, że decyzja taka ogranicza wykonywanie prawa własności do nieruchomości, chronione art. 21 Konstytucji RP, stąd też nie może być mowy przy wydawaniu decyzji tego typu o swobodzie działania przez organy administracyjne.

Warto w tym miejscu powołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2015r., sygn.. akt IV SA/Po 842/14 który tłumaczy charakter prawny decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i postępowania w tej sprawie: *Stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy o udzielaniu informacji decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania dla realizacji konkretnego przedsięwzięcia. Charakter planowanej inwestycji określa zatem konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed*

złożeniem wniosku o udzielenie pozwolenia na budowę. **Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest decyzją uznaniową. Oznacza to, iż organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy.** Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa wyłącznie wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, by zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych. Ocena oddziaływania na środowisko jest więc szczególną procedurą mającą na celu ocenę skutków realizacji danego przedsięwzięcia na środowisko i jego elementy, decydującą o możliwości realizacji przedsięwzięcia.

II. Przesłanki umożliwiające wydanie decyzji odmownej

Ustawa o udzielaniu informacji wskazuje ściśle sytuacje, w których możliwe jest wydanie decyzji odmownej w sprawie środowiskowych uwarunkowań i są to następujące sytuacje:

- a. odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji);
- b. lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z ustaleniami uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, (art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji);
- c. z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, a wnioskodawca nie wyraża zgody na realizację przedsięwzięcia w takim wariantcie (art. 81 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji);
- d. z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 (o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody) - art. 81 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji)
- e. z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza (o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 38j Prawa wodnego) - art. 81 ust. 3 ustawy o udostępnianiu informacji.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2011r. wydanego w sprawie o sygnaturze II SA/Łd 439/11 **Przesłanki**

wydania decyzji negatywnej, tzn. decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia muszą wynikać z konkretnie wskazanych uregulowań prawnych i faktycznych. Odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może zatem nastąpić w przypadku wystąpienia sprzeczności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego, odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający, czy też sprzeczności z innymi przepisami prawa. Podstawę taką może również stanowić wynikająca z art. 81 ust. 1 ustawy odmowa zgody na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany przez wnioskodawcę.

W niniejszej sprawie **żadna z tych przesłanek nie wystąpiła**. Organ jednak całkowicie ignorując ustawowe przesłanki pozwalające na wydanie decyzji odmawiającej uzgodnienia środowiskowych uwarunkowań, odmówił decyzją uzgodnienia, opierając się na argumentach natury pozaprawnej i bazujących na emocjach.

III. Niezgodność z założeniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego

Powyżej wskazano że jedną z przesłanek wydania decyzji odmawiającej ustalenie środowiskowych uwarunkowań jest lokalizacja przedsięwzięcia niezgodna z ustaleniami uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dla terenu planowanego przedsięwzięcia **nie ma aktualnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**, co wynika z zaświadczenia wydanego przez Urząd Gminy Łęka Opatowska dla Wnioskodawcy – Lecha Józwiakowskiego, stąd też nie może być mowy o spełnieniu tej przesłanki w niniejszej sprawie.

Organ ustalił jednak, że przedsięwzięcie w proponowanym wariantcie nie jest zgodne z założeniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego i przyjął jego założenia jako jedną z podstaw prawnych decyzji w niniejszej sprawie.

Stosownie do treści art. 9 ust. 5 upzp studium nie jest aktem prawa miejscowego. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu miejscowych planów. Nie może zatem być mowy, żeby ustalenia studium stanowiły podstawę prawną decyzji wydawanych w indywidualnych sprawach.

Uchwała w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, pomimo że wiąże organ gminy

przy realizacji polityki przestrzennej, nie może stanowić podstawy prawnej dla decyzji administracyjnych. W szczególności ustalenia studium nie mogą być podstawą dla decyzji o pozwoleniu na budowę ani decyzji o warunkach zabudowy. Nawet jeśli studium ustala, zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt. 2, tereny wyłączone spod zabudowy, a dla tego terenu nie sporządzono miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, organ orzekający w sprawie ustalenia warunków zabudowy w trybie decyzji administracyjnej nie może rozstrzygać na podstawie studium [tak: Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz pod red. Prof. Z. Niewiadomskiego]. Wskazać należy, że z uwagi na argumenty wskazane powyżej ustalenia studium nie mogą również stanowić podstawy wydania decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań.

Kwestia ta jest również jednolicie postrzegana w orzecznictwie sądowym i nie budzi wątpliwości. Między innymi warto wskazać na wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: wyrok z dnia 23 czerwca 2010 w sprawie II OSK 1025/09 *Studium jako akt niemający mocy powszechnie wiążącej* (zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm.; studium nie jest aktem prawa miejscowego) nie może stanowić podstawy podejmowanych przez organ administracji publicznej decyzji o warunkach zabudowy. W konsekwencji, do czasu kiedy ustalenia studium nie znajdują się w planie miejscowym nie wiążą powszechnie i nie mogą tworzyć materialnoprawnej podstawy do wydawania rozstrzygnięć administracyjnych oraz wyrok z dnia 3 kwietnia 2008 w sprawie II OSK 1888/07 *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie ma charakteru aktu prawa powszechnie obowiązującego*, o czym wprost stanowi art. 9 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Nie może tym samym stanowić materialnoprawnej podstawy odmowy dopuszczenia przedsięwzięć inwestycyjnych.

W tym miejscu warto wskazać na absurdalność założeń studium, które zakłada że na terenie, na którym planowana jest inwestycja ma znajdować się zabudowa mieszkalna jednorodzinna oraz zabudowa letniskowa, podczas gdy tereny te są stricte rolnicze – na działkach znajdujących się w sąsiedztwie działki nr ewid. 42/3 obręb Piaski hodowana jest trzoda chlewna oraz krowy, znajdują się tam również budynki gospodarskie.

Wnioskodawca planuje na swojej działce prowadzenie działalności rolniczej. Wskazać należy, że działka wykorzystywana była w ten sposób od czterech pokoleń przez rodzinę Wnioskodawcy. W sytuacji, gdy okoliczne tereny również mają przeznaczenie rolnicze Wnioskodawcy trudno jest zrozumieć niczym nieuzasadniony opór przed planowanym przez niego przedsięwzięciem. Przypuszczalnie wynika on z całkowitego braku znajomości nowych technologii przez lokalną społeczność, a które

pozwalają obecnie prowadzenie nowoczesnego i nieszkodliwego dla środowiska oraz ludzi gospodarstwa.

Niezrozumiałe jest zatem planowanie przez gminę zmiany przeznaczenia tych terenów, które od lat mają charakter rolniczy i które są w ten sposób wykorzystywane. Na marginesie warto zauważyć, że władze gminy odpowiedzialne za planowanie przestrzenne powinny tak określić funkcję sąsiadujących ze sobą terenów, aby nie kolidowały ze sobą. Zastanawiające jest także to, gdzie produkcja rolna powinna być prowadzona jak nie na wsi, w szczególności zaś na terenach które od pokoleń miały takie przeznaczenie.

Dowód: zdjęcia działek sąsiednich obrazujące ich rolniczy charakter, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego

IV. Uzgodnienie warunków z RDOŚ i zasięgnięcie opinii Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Stosownie do treści art. 77 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji:

- 1) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego;
- 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78 – w niniejszej sprawie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego.

Zgodnie zaś z art. 80 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W dniu 5 października 2015r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu postanowił uzgodnić w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie fermy drobiu, składającej się z trzech budynków inwentarskich wraz z zapleczem, w której prowadzona będzie produkcja zwierzęca – brojlera kurzego o

początkowej obsadzie 840 DJP z zapleczem na działce nr ewid. 42/3 obręb geodezyjny Piaski, Gmina Łęka Opatowska, określając warunki realizacji przedsięwzięcia.

Ustawodawca wprowadził wyraźne rozróżnienie pomiędzy uzgodnieniem, a opinią organu współdziałającego w wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Istotne jest zatem rozróżnienie mocy wiążącej opinii i uzgodnienia dla postępowania głównego. Podkreślenia wymaga fakt, że uzgodnienie jest formą o znaczeniu stanowczym, która **wiąże organ rozstrzygający w postępowaniu głównym**, treść stanowiska organu uzgadniającego może przesądzić o treści decyzji. Postępowanie uzgodnieniowe ma wprawdzie charakter akcesoryjny i jest częścią szeroko rozumianego postępowania w sprawie głównej, lecz jego wynik jest wiążący dla organu prowadzącego postępowanie główne i nie może być przez ten organ samodzielnie weryfikowany.

W niniejszej sprawie Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu **uzgodnił pozytywnie** warunki realizacji przedsięwzięcia i stanowisko tego organu jest wiążące dla organu wydającego decyzję. Należy podkreślić, że w swoim postanowieniu Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu nałożył na Wnioskodawcę liczne zobowiązania, mające na celu zminimalizowanie szkodliwości inwestycji dla środowiska, uznając je za wystarczające dla zapewnienia ochrony środowiska. Organ ten, z racji swoich kompetencji, jest w stanie samodzielnie ocenić wpływ inwestycji na środowisko.

Organ I instancji dokonał jedynie pobieżnej oceny stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i dokonał w tym zakresie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyrażając własne opinie co do kwestii merytorycznych (o czym dalej), a następnie wydał decyzję wbrew wnioskowi organu uzgadniającego, pomimo związania tym postanowieniem. Organ I instancji swoje rozstrzygnięcie oparł w głównej mierze na negatywnym stanowisku lokalnej społeczności.

Ponadto, organ I instancji uzyskał pozytywną opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kępnie z dnia 2 września 2015r. – organ pozytywnie zaopiniował realizację przedsięwzięcia, przy czym wskazał zastrzeżenia w zakresie ograniczenia transportu tylko do dni powszechnych, pozostawienia terenów sąsiadujących w dotychczasowym użytkowaniu rolnym oraz przestrzegania norm hałasu. Wskazać należy, że organ I instancji dokonał ogólnikowej oceny opinii dokonanej przez uprawniony do tego fachowy podmiot, swoich zastrzeżeń do opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kępnie nie poparł żadnymi dowodami, ani nawet nie zobowiązał Wnioskodawcy do uzupełnienia raportu w tym zakresie. Pamiętać przy tym trzeba, że organ po to zobowiązany jest zasięgać opinii wyspecjalizowanych w danej tematyce organów, aby uzyskać niezbędne informacje z danego zakresu, pozwalające na podjęcie merytorycznej decyzji. Organ zaś stawia

się ponad fachowcami i próbuje dyskwalifikować merytoryczne uwagi specjalistów na podstawie wyssanych z palca uwag.

V. Protesty mieszkańców

Organ w uzasadnieniu decyzji wskazuje, że w sprawie wpłynęły protesty sołtysa, rady sołeckiej, mieszkańców sołectwa Piaski, a także 110 protestów indywidualnych. Wskazać przy tym należy, że nikt z protestujących nie odniósł się do zawartości merytorycznej raportu – proponując inne lepsze dla środowiska rozwiązanie w tym m. in.: obowiązujących metodyk, uzyskanych wartości wyliczeń, przyjętych założeń. Można domniemywać, że skarżący się mieszkańcy nie zapoznali się z Raportem lub nie zrozumieli jego zapisów.

W ocenie organu planowana inwestycja może naruszać interesy osób trzecich, gdyż może negatywnie oddziaływać na działki sąsiednie i będzie ograniczać sposób ich wykorzystania, a co za tym idzie występuje w niniejszej sprawie kolizja interesu wnioskodawcy i interesu społecznego.

W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 kwietnia 2010r. w sprawie II SA/Kr 42/10 ***sam tylko sprzeciw co do realizacji inwestycji stron lub członków społeczeństwa biorącego udział w postępowaniu, których interes faktyczny przemawia za innym sposobem zagospodarowania określonych nieruchomości, nie może być podstawą odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.***

Zgodnie z art. 80 ust. 1 pkt. 3 ustawy o udostępnianiu informacji, organ przy wydawaniu decyzji środowiskowej bierze pod uwagę wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa. Uwagi i wnioski składane w związku z udziałem społeczeństwa są istotnym elementem postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie mogą one jednak stanowić jedynej przyczyny wydania decyzji odmownej, jeżeli nie występują przesłanki jej wydania określone w ustawie. Katalog podstaw wydania decyzji negatywnej ma bowiem charakter zamknięty i wynika z całokształtu regulacji prawnych w tym zakresie. W żaden sposób sprzeciw zgłoszony przez mieszkańców nie obligują organu do wydania decyzji odmownej, taka decyzja może być wydana bowiem jedynie w ściśle określonych sytuacjach. Pamiętać należy, że w państwie prawa nie ma prymatu interesu publicznego nad prywatnym, zaś wszelkie ograniczenia prawa własności muszą wynikać z powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Podkreślić należy, że powyższe nie oznacza że organ może pominąć uwagi społeczeństwa w postępowaniu o ustalenie środowiskowych uwarunkowań - negatywne stanowisko społeczeństwa może bowiem wpłynąć na konkretne uwarunkowania i wymogi takiej inwestycji, co może znaleźć wyraz w konkretnych zapisach decyzji, zgodnie z którymi na inwestora mogą być nałożone dodatkowe obowiązki, w szczególności przeciwdziałające lub ograniczające negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na elementy środowiska.

VI. Pozostałe zastrzeżenia organu I instancji

Organ I instancji nie zgadza się ze zdaniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu w zakresie obowiązywania na przedmiotowym terenie zakazów właściwych dla obszaru chronionego, wskazując że rozporządzenie Wojewody Kaliskiego Nr 65 z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie ustalenia Obszaru Chronionego Krajobrazu „Dolina rzeki Prosny” na terenie województwa kaliskiego i zasad korzystania z tego Obszaru nie jest przepisem wykonawczym, a zatem forma ochrony jaka jest obszar chronionego krajobrazu zachowuje byt prawny i co za tym idzie obowiązują na tym terenie wszystkie zakazy i nakazy.

Organ I instancji dokonał błędnej subsumpcji stanu faktycznego pod przepis art. 11 ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody, zgodnie z którym: *„Przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie aktów wykonawczych wydanych na podstawie upoważnień ustawowych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w zakresie, w jakim nie są z nią sprzeczne, jednak nie dłużej niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.”*, uznając całkowicie bezpodstawnie, że Rozporządzenie Wojewody Kaliskiego nr 65 nie jest aktem wykonawczym, nie wskazując przy tym nawet innej kwalifikacji prawnej rozporządzenia. Nie sposób się jednak zgodzić z takim twierdzeniem, zgodnie bowiem z art. 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej charakter wykonawczy rozporządzeń został wyraźnie przesądzony: *Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania*. Ponadto, fakt że Rozporządzenie Wojewody Kaliskiego stanowi akt wykonawczy wynika również z podstawy prawnej przywołanej przez Wojewodę Kaliskiego w tym rozporządzeniu, wskazującego na delegację ustawową wynikającą z ustawy a dnia 16 października 1991r. o ochronie przyrody. Konsekwencją zaś zmiany tej ustawy na podstawie art. 11 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 o zmianie ustawy o ochronie przyrody, jest utrata mocy obowiązującej aktów wykonawczych wydanych do tejże ustawy, w tym Rozporządzenia Wojewody Kaliskiego Nr 65 z dnia 20 grudnia 1996r.

Na marginesie warto wskazać, że w decyzji Wójta Gminy Łęka Opatowska o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie hali namiotowej magazynowej w miejscowości Opatów z dnia 19 sierpnia 2013 r., Nr BGK.6220.6.2013 wskazano: *Uwzględniając zapisy art. 63 ust. 2 pkt 2 lit. e ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stwierdzono, że teren planowanej inwestycji położony jest na obszarze chronionego krajobrazu o nazwie Dolina rzeki Proсны, który obecnie **nie posiada obowiązujących zakazów**. Najbliżej położonym obszarem Natura 2000 jest obszar mający znaczenie dla Wspólnoty Baranów PLH300035, oddalony o około 14 km. **Organ I instancji próbuje w niniejszym postępowaniu za wszelką cenę znaleźć jakiegokolwiek argumenty uzasadniające wydanie decyzji odmownej**, naruszając przy tym zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie stron do władzy publicznej. W innym zaś postępowaniu całkowicie odmiennie interpretując te same przepisy. Powstaje również pytanie, jak dopuszczono do wydania pozwoleń na realizację innych inwestycji na terenie gminy, w tym wodociągów, fabryk, jeżeli obowiązują rzekome zakazy?!*

W odniesieniu zaś do zastrzeżeń organu I instancji w zakresie braków w raporcie, w szczególności dotyczących analizy odorowej czy też wpływu przedsięwzięcia na zdrowie ludzi, organ przedstawił jedynie swoje nieuzasadnione wątpliwości, pomijając stanowisko organów Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kępnie w tym zakresie. Są one jednak całkowicie gołosłowne – organ je podnosi, ale nie podaje przy tym żadnych wniosków, które miałyby z nich wynikać.

Organ I instancji uznał, że Inwestor nie jest w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko, podczas gdy brak jest podstawy prawnej na której należałoby się opierać przy tego typu wyliczeniach. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu wyraźnie wskazał, że wentylacja skierowana jest w dobrą stronę i poziom ewentualnych odorów nie będzie odczuwalny dla mieszkańców. W szczególności zaś należy zwrócić uwagę, że Inwestor nie planuje przy przedsięwzięciu stosowania płyty obornikowej, która jest głównym źródłem odorów, wszystkie zaś nieczystości mają być od razu wywożone, co szczegółowo zostało opisane w raporcie.

Podobnie nieuzasadnione są wnioski w zakresie hałasu. Wprawdzie działanie agregatu prądotwórczego może powodować przekroczenia hałasu, ale jego stosowanie jest przewidziane tylko w okresie awarii prądu, który to stan jest przecież wyjątkowy. Przy normalnym funkcjonowaniu fermy nie będzie zatem dochodziło do przekraczania jakichkolwiek norm.

Zastrzeżenia organu I instancji wzbudził również planowany przez Inwestora izolujący pas zieleni. Organ stwierdził, że nie powstanie on wcześniej niż po kilku latach, bowiem taki jest średni czas wzrostu drzew i krzewów. Organ zupełnie jednak pominął okoliczność, że pas zieleni można obsadzić roślinami już wyrosniętymi. Ponadto, organ ustalając warunki środowiskowe, mógł nawet zobowiązać Inwestora do takich działań w samej decyzji. Tego typu argumenty uwidaczniają jedynie starania organu I instancji w znalezieniu argumentów uzasadniających jego stanowisko, a są przy tym całkowicie odrealnione.

Podobnie argumenty związane z ruchem samochodów czy też spadkiem wartości nieruchomości sąsiednich – organ nie wskazuje żadnych podstaw prawnych, które pozwoliłyby w niniejszej sprawie na ograniczenie dostępu do drogi publicznej, a każdy przecież może z tych dróg korzystać. W przypadku zaś zmian wartości nieruchomości, każda inwestycja może powodować taką zmianę. Gdyby potencjalny spadek wartości nieruchomości miał być czynnikiem pozwalającym ograniczyć korzystanie z prawa własności, nigdy nie powstałaby żadna inwestycja.

Należy przy tym zauważyć, że organ I instancji zaniechał podjęcia jakichkolwiek czynności zmierzających do usunięcia jego wątpliwości z tym zakresie, w tym nie wskazał żadnych norm prawnych które miałyby zostać naruszone. Wskazać należy, że to organ prowadzący postępowanie ma decydujący wpływ na zakres raportu. Obowiązkiem organu jest poza wnikliwą oceną całego materiału dowodowego także podjęcie wszelkich działań zmierzających do usunięcia wątpliwości, zastrzeżeń czy niejasności co do treści raportu, które pojawiły się w toku postępowania w sprawie.

Organ I instancji nie podjął jednak żadnej czynności zmierzającej do wyjaśnienia jego zastrzeżeń, a nadto pominął analizy uprawnionych do tego organów w tym zakresie. Istotne jest jednak to, że okoliczności które wzbudziły zastrzeżenia organu I instancji i tak nie stanowią przesłanki uzasadniającej wydanie ewentualnej decyzji odmownej w niniejszej sprawie.

W postępowaniu w sprawie środowiskowych uwarunkowań podstawowym dowodem jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który jest dokumentem o szczególnej mocy dowodowej. Taki jego charakter wynika w szczególności z kompleksowej oceny przedsięwzięcia i analizy aspektów technologicznych, prawnych, organizacyjnych i logistycznych jego funkcjonowania w powiązaniu ze sobą. Zarzuty stawiane raportowi powinny być więc oparte na wykazaniu niezgodności tego dokumentu z konkretnym przepisem prawa, w oparciu o który została ustalona treść wymagania ustalonego w tym przepisie. Postawienie raportowi jedynie ogólnego zarzutu niezupełności nie może odnieść zamierzonego skutku.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 października 2015r w sprawie II SA/Łd 238/15 *W postępowaniu w sprawie*

*środowiskowych uwarunkowań podstawowym dowodem jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który jest **dokumentem o szczególnej mocy dowodowej. Taki jego charakter wynika w szczególności z kompleksowej oceny przedsięwzięcia i analizy aspektów technologicznych, prawnych, organizacyjnych i logistycznych jego funkcjonowania w powiązaniu ze sobą.** Zarzut stawiany raportowi powinien być więc oparty na wykazaniu niezgodności tego dokumentu z konkretnym przepisem prawa, tj. art. 66 ustawy i przepisem prawa materialnego, w oparciu o który została ustalona treść wymagania ustalonego w tym przepisie. Postawienie raportowi jedynie ogólnego zarzutu niezupełności nie może odnieść zamierzonego skutku.*

Tymczasem, w niniejszej sprawie organ dowolnej oceny czy planowana inwestycja będzie wpływać szkodliwie na środowisko, nie podejmując uprzednio jakichkolwiek czynności zmierzających do wyeliminowania ewentualnych braków raportu, co jest całkowicie niezrozumiałe, a przy tym pominął stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kępnie.

VII. Wniosek o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia

W niniejszej sprawie, spełnione są przesłanki wydania decyzji merytorycznej przez organ II instancji, w szczególności należy zwrócić uwagę, że w sprawie prawidłowo został zgromadzony materiał dowodowy, który umożliwia w pełni podjęcie merytorycznej decyzji w sprawie. Organ I instancji nie dopuścił do naruszenia przepisów proceduralnych w toku postępowania dowodowego.

Wskazać również należy, że tylko wydanie decyzji merytorycznej pozwoli na zabezpieczenie interesów Wnioskodawcy. Przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia spowoduje przeciągnięcie sprawy o co najmniej kilka miesięcy, a przy zachowaniu nie merytorycznym podejściu organu I instancji do tematu, wcale nie gwarantuje to Wnioskodawcy uzyskania decyzji zgodnej z prawem.

Podsumowując powyższe, wskazać należy że organ I instancji traktuje dobro społeczne jako swój główny argument przy rozstrzyganiu indywidualnych spraw administracyjnych kierując się maksymą „ponad prawem jest dobro narodu” i ignorując przy tym powszechnie obowiązujące przepisy prawa, w tym w szczególności te gwarantujące ochronę prawa własności. W takiej sytuacji jednostka pozbawiona jest całkowicie pewności prawnej.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty, odwołanie niniejsze jest konieczne i w pełni uzasadnione

RADCA PRAWNY

Piotr Wujczak

Załączniki:

- Zdjęcia działek sąsiadujących. (17 szt.)